

ΡΑΜΠΙΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ

ΣΥΝΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΥ

'Εν 'Αθήναις δραχμας 10. — 'Εν ταῖς ἑπαρχίαις δραχμας 11

Τεμάτιον λεπτῶν 10

'Εν τῇ ἑξωτερικῇ πράξει χρυσῶν 15.

Τεμάτιον λεπτῶν 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Βασίλειος Κριαράς

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΙΑΟΥΛΗΣ

ΠΡΟ ΤΩΝ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΩΝ

Μὴ τὸν ξεσκεπάσῃς ὄχι!
 Γύρω του τί θ' ἀτενίσῃ;
 Μὲ τ' ἀέτειόν του βλέμμα
 Τὴν Ἑλλάδα του μεγάλην
 ἢ τὸν στόλον ἢ τὸ στέμμα
 Νικηφόρον θ' ἀντικρύσῃ
 Καὶ τὸν ἀρχιστράτηγόν μας
 Τροπαιοῦχον νὰ προβάλλῃ;

Γύρω του, ὁ γίγας, νάνων
 Πληθος καὶ δειλῶν θὰ ἴδῃ
 Προσκυνοῦντας τὸν Σουλτάνον
 Ἄρχοντας μὲ δούλων ἦθος,
 Ἄρχοντάς μας ὀποῦ παίζουν
 Ἄλωπεκικὸν παιγνίδι
 Καὶ στολίζουν μὲ τῶν Τούρκων
 Μισοφέγγαρον τὸ στήθος

Μὴ τὸν ξεσκεπάζετ' ὄχι!
 Σεβασθῆτε τῇ γαλήνῃ
 Τοῦ μεγάλου μας Ναυάρχου,
 Τὴν ὀργὴν του φοβηθῆτε
 Μὴ ἐξαίφνης ζωντανέψῃ
 Μὴ τὴν δεξιὰν ἐκτείνῃ
 Κι' εἰς τὸ πρόσωπον σὰς τύψῃ
 Εὐμορφοί μου Ἀβδηρίται.

Ναί, ἄς μένει σκεπασμένο
 Ἐὖ ἀτρόμητο δελφίνι,
 Φύγετ' ὄλοι ἀπ' ἐμπρός του,
 Ἄς διαλυθοῦν οἱ λόχοι
 Ἄς μὴν ἴδῃ τῆς πατρίδος
 Καὶ ὑμῶν τὴν κατασχύνῃ
 Ἄς ποδίσ' ἢ Ἀμφιτρίτη,
 Μὴν τὸν ξεσκεπάσειτ' ὄχι!

Λογίας.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΙΑΟΥΛΗΣ

Ὁ Ἀνδρέας Μιαούλης ἐγεννήθη ἐν Ὑδρᾷ τῇ 20 Μαΐου 1769. Παιδιόθεν ἐπεδόθη εἰς τὸ ναυτικὸν στάδιον. Ἐν ἡλικίᾳ 20 ἐτῶν, ἦτο κάτοχος πλοίου δι' οὐ ταξιδεύων εἰς διάφορα μέρη ἄλλοτε μὲν ναυλοχούμενος, ἄλλοτε δὲ ἐμπορευόμενος, ἀπέκτησε περιουσίαν μεγάλην. Τὸ δὲ ἔτος 1816 ἀποσυρθεὶς τοῦ ναυτικοῦ ἐπαγγέλματος διέμεινε εἰς Ὑδραν ἐμπορευόμενος.

Τὸ ριψοκίνδυνον, ἢ καρτεροφυχία καὶ ὁ μέγας αὐτοῦ νοῦς, ἐφάνησαν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ βίου του. Τὰ συμβεβηκότα τοῦ ἰδιωτικοῦ ναυτικοῦ βίου του, δεικνύουσι κατὰ πόσον ἐξ ἀρχῆς προεμνηνύετο μέγα καὶ ἔνδοξον τὸ πολεμικὸν αὐτοῦ στάδιον. ἐπολιόρκει τὰ παράλια τῆς Ἰσπανίας, ὁ Μιαούλης φορτίον σίτου ἔχων καὶ ὑπὸ τοῦ κέρδους κινούμενος, εἰς οὐδὲν ἐλογίσθη τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεχε καὶ κατώρθωσε νὰ διαλάθῃ τοὺς πολιορκητὰς καὶ εἰσέληθῃ εἰς Κάδιξ ὅπου ἐπώλησε λίαν ἐπικερδῶς τὸ φορτίον του. Κατὰ τὴν ἀναχώρησίν του συνελήφθη ὑπὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ στόλου, καὶ ὠδηγήθη πρὸς τὸν ναύαρχον Νέλσωνα, ὅστις ὁμῶς ἐκτιμήσας τὴν γενναϊότητά του καὶ τὴν ἐτοιμότητα τοῦ πνεύματός του τὸν ἀφῆκεν ἐλεύθερον.

Κατὰ τὸ 1807 ὅτε ὁ καπετὰν Γεώργιος ὁ Βούλγαρης ὁ διοικητὴς τῆς Ὑδρᾶς κατεδιώχθη ὑπὸ τῶν Ρωσσοφρονούντων προκρίτων τῆς νήσου καὶ ἐξέπεσε τῆς ἀρχῆς ὁ Ἀνδρέας Μιαούλης ὅστις, ὡς ὁμόφρων τοῦ Γεωργίου Βούλγαρη, συγκατεδιώκετο, ἐπανελθὼν εἰς Ὑδραν, ἐστήμανε τὸν *μεγάλον κώδωνα* τῆς παρὰ τὸν λιμένα ἱερᾶς μονῆς, ὅστις καὶ μέχρι τοῦδε ἀκόμη, εἰς κρίσιμους περιστάσεις σημαίνεται, συνήθροισε τὸν λαὸν καὶ ἀγορεύσας κατὰ τῶν Ρωσσοφρονούντων ἔκαμε τὸν λαὸν νὰ λάβῃ τὰ ὄπλα καὶ οὕτω ἐνεκαθίδρυσεν ἐκ νέου εἰς τὴν ἀρχὴν τὸν Βούλγαρη.

Κατὰ τὸ 1811 ἔχων φορτίον σίτου καὶ διευθυνόμενος εἰς Λιβόρνον, ἀπήντησε κατὰ τὰ παράλια τῆς Ἰταλίας Γαλλικὸν καταδρομικὸν Βρίκιον μεθ' οὗ ἐναυμάχησε δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, δύο μόνον πυροβόλα ἔχων αὐτός, ἐνῶ ὁ ἐχθρὸς του ἦτο στρατιωτικῶς ὀπλισμένος. Ἀλλὰ τὴν δυσαναλογίαν τῶν δυνάμεων ἀνεπλήρου ὁ Μιαούλης διὰ τοῦ θάρρους του, ξιφῆρης παρὰ τὴν πρύμνην ἰστάμενος ἐνθαρρύνων τὸ πλήρωμά του καὶ ἀποκρούων πάσας τὰς προσβολὰς τοῦ καταδρομικοῦ, ὅτε ἐπελθούσης τῆς νυκτὸς ἔπαυσε ἡ μάχη, τὴν δὲ πρωΐαν οὐδαμῶς ἐφάνη τὸ Βρίκιον.

Τοιοῦτος ἦτο κατὰ τὴν καρτεροφυχίαν ὁ Μιαούλης ταξιδεύσας ὡς εἶπομεν μέχρι τοῦ 1816 ὅτε ἐπανῆλθεν εἰς Ὑδραν ὅπου καὶ διέμεινε ἐμπορευόμενος. Ἦτο δίκαιος καὶ τίμιος εἰς τὰς συναλλαγὰς του, ἐπιεικὴς γενναῖος καὶ ριψοκίνδυνος, εὐπροσήγορος καὶ ἀπλοϊκός, τὰ ἦθη, παρὰ πάντων τῶν συμπολιτῶν του τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος, ὡς ἀγαθὸς πολίτης. Τίς δὲ ἠδύνατο νὰ προμαντεύσῃ τὸ τόσον ἔνδοξον του μετὰ ταῦτα στάδιον, καὶ τίς θὰ ἠδύνατο νὰ προῖδῃ, ὅτι αἱ ἐπερχόμεναι γενεαὶ θὰ ἠρώτων ἐὰν ὁ Ἀνδρέας Μιαούλης ἦτο ἄνθρωπος ἢ ἡμίθεος;

Ὁ Ὀθων μέγας τὸν ἐσέβετο καὶ ἐτίμα καὶ τὰς φρονίμους αὐτοῦ συμβουλὰς μετ' εὐχαριστήσεως ἤκουε. Ἐξαιρετικῶν δὲ ἀπήλασε τιμῶν ὁ Μιαούλης παρὰ τῇ αὐτῇ τῆς Βαυαρίας, ὅτε μετέβη ὡς προσβευτῆς, ἵνα προσφέρῃ τὸ στέμμα εἰς τὸν Ὀθωνα. Ἀξιοσημείωτοι εἰσὶν οἱ λόγοι τοῦ μεγάλου τούτου ἀνδρός, οὓς ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Ὀθωνα κατὰ τὰς τελευταίας του στιγμὰς. «Δὲν μοὶ μένουσιν βασιλεῦ, παρὰ ὀλίγαί στιγμαί· ἀποχαιρετῶ δὲ τὸν κόσμον εὐχαριστημένος, διότι ὅσα ἐπεθύμησα τὰ ἀπῆλαυσα. Εἶδον τὴν πατρίδα μου ἐλευθερωθεῖσαν ἀπὸ βαρβάρου δουλείας. Εἶδον τὸν θρόνον τῆς Μεγαλειότητός Σου, διὰ τοῦ ὁποίου ἡ τύχη τῆς Ἑλλάδος ἠσφαλίσθη, καὶ ἐπομένως δὲν μοὶ μένει τί, νὰ ἐπιθυμήσω». . .

Μετὰ τοῦτο συναθροίσας περὶ ἑαυτὸν τὴν οἰκογένειάν του καὶ δώσας τὰς δεούσας παραγγελίας, ἀπέθανεν εἰς Ἀθήνας, τὸ ἐξηκοστὸν ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας του ἄγων τὴν 11 Ἰουνίου 1835. Οἱ γυμνοὶ τῆς Ὑδρᾶς βράχοι ἐθρήνησαν καὶ ἡ Ἑλλὰς μελανειομουσα ἐπένησε τὸν θάνατον, ἐνὸς ἡμιθέου.

Τὸ λείψανον τοῦ Μιαούλη, ἐτάφη παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Πειραιῶς, ἀπέναντι τῆς Σαλαμίνος. Καὶ ἐκεῖ, παρὰ τὸν τάφον τοῦ Θεμιστοκλέους, τοῦ Μιαούλη τῆς ἀρχαίας, κοιμᾶται ὁ Μιαούλης, ὁ Θεμιστοκλῆς τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Οἱ χρόνοι θὰ παρέρχωνται αἱ γενεαὶ θὰ διαδέχωνται ἀλλήλας καὶ δεικνύουσαι τὸ μέρος τοῦτο, θὰ λέγουν «Ἐνταῦθα κείνται οἱ δύο Θεμιστοκλεῖς καὶ οἱ δύο Μιαούλαι τῆς Ἑλλάδος.» (α)

(α) Σ. Σ. Λεπτομερείας περὶ τοῦ ναυτικοῦ βίου τοῦ Μιαούλη, δύναται πᾶς τις ν' ἀναγνώσῃ εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ κ. Β. Κόκκατα ἐκδοθὲν φυλλάδιον τῆς βιογραφίας του.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΜΙΑΟΥΛΗΣ

(᾿Απόσπασμα ἐκ τῆς Τουρκομάχου τοῦ ᾿Αλεξάνδρου Σούτσου.)

Ψάλε, φωνή μου τοὺς πολυκρότους
Τῆς ναυστολίας αὐτῆς τοὺς πρώτους,
᾿Οσοὶ συνῆλθον τότε εἰς βράχον
᾿Υψηλοτάχην τῶν Ψαρῶν
Καὶ ψάλε πρώτον τὸν τουρκομάχον
Μιαούλην γέροντα θαλερόν.

Εἰς χιονότριχα ἠλιχίαν
Ἀδελφὸς ὁ γίγας πολεμιστῆς
᾿Ερηκαλίσθη τὴν ναυαρχίαν
᾿Ως τὴν νεόνυμφον ἑραστής.

Σιδηροκράνιος, σιδηρόπους
Καὶ ὄλιος σιδηρὸς εἰς τοὺς κόπους·
᾿Απ' ᾿Αμαζόνος μητρὸς μασχάλην
Παίδιον, λέγουν, ἐτῶν ἐπὶ
Πεσῶν εἰς πέτραν αὐτὸς μεγάλην
Τὴν κατεσύντριψεν εἰς λεπτὰ.

Καθὼς ἐζήτει τὰ λατομήση
Τοῦ ᾿Αθωνός τις τὴν κορυφήν,

Τοῦ ᾿Αλεξάνδρου τὰ παραστήση
Τὸ πνεῦμα θέλω καὶ τὴν μορφήν,

᾿Ἦθελα οὕτω τὰ ὑψωμένα,
Πλευρὰ τῆς ᾿Υδρας εἰς μόνον ἔρα
Νὰ συνετέμοντο ἀδριάντα,
Καὶ τὰ ἐγράφετο εἰς αὐτὸν
«Μιαούλης οὗτος, εἷς ὁ τὰ πάντα
Τῆς ᾿Υδρας τρόπαια παριστῶν.»

᾿Αποῦ τοὺς Τούρκους ζητῶν ματαίως
Τῆς Χίου ἐπλευσε τὰ νερά,
᾿Ο μεγαλόχειρ ἦλθεν ᾿Υδραῖος
Τριαιτοφόρος εἰς τὰ Ψαρά.
᾿Εκεῖ συμβούλιον συγκαλέσας
Καὶ τοὺς πλοιάρχους κύκλω του θέσας
Τῶν θαλασσίων Θεῶν—Τριτώνων
᾿Αναξ ἐφαίνετο Ποσειδῶν,
᾿Οστις εἰς βράχον κάθηται θρόνον
᾿Απὸ τὰ κύματα ἐκπηδῶν.

Η ΤΟΚΟΓΛΥΦΙΑ

᾿Ο ἀπαίσιος δαίμων τῆς τοκογλυφίας, ὅστις σπαράσσει τὰς σάρκας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, μέχρις αὐτοκτονίας καὶ ὅστις μεταφέρει ἡμᾶς εἰς χρόνους βαρβάρους καὶ δουλικούς, εἰς χρόνους, καθ' οὓς ὁ ἄνθρωπος, διῆγε βίον κτηνώδη καὶ δίκην αἰμοβόρου κακούργου ἐσύρετο ἀπὸ τοῦ τραχήλου καὶ ἤ προσηλοῦτο ἐπὶ τοῦ σταυροῦ ἢ ἐρίπτετο εἰς κάθυγρα καὶ ζοφερὰ οἰκήματα, ὅπως ἐκεῖ μακρὰν τῶν ζωογόνων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου ἐκπνεύσῃ, ὁ δηλητηριώδης οὗτος θεσμὸς σπείρας μισανθρώπου καὶ ὑπὸ τῶν θηριωδῶν ἐνοστικῶν καθ' ἐκάστην κλυδωνιζομένης, πρὸ πολλοῦ ἀναγκαῖον κατέστη νὰ ἐξεγερῇ τοῦ ληθάργου τοὺς ἐν Ἑλλάδι οἴτινες ἐπὶ ῥόδων ἐκοιμῶντο.

Καὶ ἰδοὺ κραυγὴ δόνης ἠκούσθη, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πείσμων ἐπίθεσις κατὰ τοῦ θεσμοῦ τούτου ἐγένετο ὑπὸ δύο ἐπιφανῶν νομομαθῶν, οἵτινες ἐπετέθησαν κατ' αὐτοῦ χερσὶ τε καὶ ποσὶ, κατορθώσαντες νὰ ἐμπήξωσι στερρῶς τοὺς γαμψοὺς αὐτῶν ὄνυχας εἰς τὴν καρδίαν τῆς τοκογλυφίας, ἢ, καθ' ἡμᾶς, ἀναμφιβόλως θὰ ἀποσπάσωσιν ὅσον οὐπὼ ἀπὸ τοῦ λοιποῦ σώματος καὶ θὰ ἀναρτήσωσιν ἐπὶ σταυροῦ, ὅπως ὄρεα ἐπελθόντα καταφάγωσιν αὐτὴν καὶ τέλεον ἐξαφανισθῇ ἡ ἄτιμος αὕτη καρδιά, ἢ διὰ τῆς ἀδιαλείπτου ἀποπομπῆς εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν χολερικῶν βακτηριδίων ἀπειλοῦσα αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν τοῦ μετὰ τόσους μόχθους καὶ μετὰ τὴν ῥοὴν ποταμῶν αἵματος συμπαγέντος ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Καὶ ἀληθῶς! ἐκπληττόμεθα ὅταν παραβάλλωμεν τοὺς διατυμπανιζομένους λόγους, ὅτι ἡ Ἑλλὰς διέπεται ὑπὸ τῶν ἐλευθεριωτέρων νόμων, ὅτι ὁ καταφεύγων εἰς τὴν Ἑλλάδα θεωρεῖται ἐλεύθερος καὶ ἡ προσωπικότης αὐτοῦ εἶναι ἰερά καὶ ἀπαραβίαστος, ὅταν ταῦτα, ἅτινα ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τῆς εἰς τὴν γῆν ἀποστολῆς του μέχρι σήμερον ἐν τῷ αἵματι ἐκυλίσθη, ὅπως ἀποκτήσῃ, παραβάλλωμεν πρὸς τὰ πράγματα, καθ' ἃ ὁ ἄνθρωπος διατελεῖ δούλος οὐχὶ τοῦ Νόμου, εἰς τὸν σεβασμὸν τοῦ ὁποίου ὠθεῖ αὐτὸν τὸ συναίσθημα αὐτὸ τῆς αὐτοσυντηρήσεως ἀλλὰ ταπεινὸς δούλος ἀνθρώπων, οἵτινες εἰς τὸ μεταλλοὺν προσβλέποντες καὶ μόνον εἰς τοῦτο, ἀρνοῦνται τὴν τιμὴν

εἰς τοὺς ἄλλους, ἀρνοῦνται τὴν ἀνεξαρτησίαν αὐτῶν, ἀρνοῦνται τέλος τὴν κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Θεοῦ πλασθεῖσαν ἀνθρωπίνην μορφήν. Ληστεύουσι θηριωδέστατα τὴν κοινωνίαν, ἀτιμον διαγωγὴν ἐπιδεικνύουσι, φονεύουσι τέλος ὅσα τῶν μελῶν αὐτῆς ἤθελον καὶ ἐπ' ἐλάχιστον αντιστρατευθῆ εἰς τὰς κτηνώδεις αὐτῶν ἐπιθυμίας. Καθεύρουσιν ἐντίμως καὶ ἀναγκαιοτάτας εἰς τὴν κοινωνίαν ὑπάρξεις, διότι αὐταὶ δυστυχήσασαι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ πληρώσωσι τὴν ὀφειλὴν αὐτῶν. Ἄλλὰ μήπως ἤ, οὐτο οἱ ἀγαθοὶ αὐτοὶ ὀφειλέται νὰ δυστυχήσωσιν, ὅπως βλάβωσι τοὺς δανειστάς μὲν 10 ο), ἑαυτοὺς ἢ τὰ ἕτερα 90 ο); Τίς ἄλλος ἠδύνατο νὰ ἀρνηθῇ τοῖς ὀφειλέταις τὸ συναίσθημα τῆς αὐτοσυντηρήσεως;

Τίς ἄλλος εἰμὴ οἱ φύσει κακοῦργα καὶ ἄτιμα ἔργα κατεργαζόμενοι ἀδιαλείπτως ἤθελον ἀρνηθῆ καὶ αὐτὴν τὴν ἀνεπάρκειαν τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰ ἤδη κεκτημένα, πρὸς ἐπαύξωσιν δὲ τῶν ὁποίων τὸ πᾶν οὗτος κινεῖ καὶ διασχίζει ὄρη καὶ θαλάσσης; Ληστὰὶ ἀποθραυσθέντες ἐξέτειναν πανταχοῦ τὰς αἰμοσταγεῖς αὐτῶν χεῖρας, διότι τὸ ἄτιμον αὐτῶν ἔργον εἶναι νόμιμον (!!!). Ληστεία ἐν τοῖς ὄρεσι, ληστεία ἐν ταῖς ἐδοῖς εἶναι τι ἀνθρώπινον. Ἄλλὰ ληστεία ἐν ταῖς πόλεσι καὶ ὑπὸ τοῦ κράτους τοῦ νόμου εἶναι τι ἀκατανόητον, εἶναι αὐτόχρημα ἀρνησις τῆς λογικῆς ἡμῶν ὑπάρξεως. Οὐδεὶς οὐδὲ νὰ διανοηθῇ τολμᾷ, χωρὶς νὰ ἀποκαλέσῃ ἑαυτὸν παράφρονος, ὅτι ὑπάρχει ἐν τῇ κοινωνίᾳ τοιαύτη τις τάξις ἀνθρώπων ζῶσα καὶ δρῶσα. Καλὸν μὲν τὸ χρῆμα καὶ φυσικὴ ἢ πρὸς πλουσιοπάροχον βίον τάσις, ἀλλ' ἀνάγκη ἡ τάσις αὕτη νὰ μὴ προσκροῖται πρὸς τὴν προσωπικότητα, μείζων δ' ἀνάγκη νὰ μὴ ὦθῃ ἕτερον εἰς αὐτοκτονίαν. Ἐφ' ὅσον ὅμως ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου, χάριν ἑκατὸν ὑποφωτισμένων, καταπατεῖται καὶ κατασπιλοῦται ὑπὸ ὑπάρξεων πᾶν ὅσιον καὶ δίκαιον περιῦβρισσῶν, τὸ χρῆμα ἀπ' ἐναντίας ἐξαχρειοῖ τὸν ἄνθρωπον, διαψεύδει τὸν σκοπὸν τῆς εἰς τὴν γῆν ἀποστολῆς του, ἀπογοητεύει καὶ τέλος παραλύει τοὺς ἠθικοὺς δεσμοὺς τῆς κοινωνίας, ὁ ἔστι μεθερμηνευόμενον, διαλύει ταύτην εἰς τὰ ἐξ ὧν ἦτο συντεθειμένη.

Θαυμάζομεν ἐπὶ τῷ ἀσυγγνώστῳ περὶ ἐξοβελίσεως τοῦ

ΦΩΝΑΙ ΕΚ ΤΩΝ ΝΕΡΤΕΡΩΝ

—ἤμλλον ἐκ τῶν ἐν τέρων ἀν' ἀγαπάτε—

I

Laurea t u p o e t a
(Sine juræ, ἐνοίας et' axisseon)
And a c e s f o r t u n a j n v a t
(Virgilio)

Quatre fois τ ρ ε λ λ ἢ τὴν εἶπες
Γιὰ νὰ μᾶς 'πῆς πῶς ἔχει τ ρ ε λ λ α
Καὶ τῆ ἐρρίφθησαν ὡς γύπες
Zerissen ihn! Adieu, ὦ Belle!

Θεόκριτος Μυριανθοῦσης

✽

II

Στὸν βραβευθέντα ποιητὴν

Παρὰ πολὺν ἢ τρέλλαν τῆς στήν ρίναν μᾶς ἐμπήκεν!
'Ανάθεμαν τὰ γράμματα, Χριστέν, κι' ὅπου τὰ βρῆκεν!
Μτωχοπρόδρομος·

✽

III

Στὸν ἕδιον

Μονον ἐγὼ ἐπιστευον πῶς γράψω διχῶς πνεῦμα
Ἄλλ' εἶδα πῶς παρεσυρε καὶ σε τοῦ ἴδιο ρεῦμα!

Βαρύτσης

"Ἑλλην πολίτης, ἐκ Ναξου

✽

IV

'Ἐκείνω κ' ἐκείνη

Ψυχρὸ νερὸ στήν κεφαλὴν, καθαρτικὰ καὶ βδέλλαις
—'Ἴδου ἢ μόνη συνταγὴ γιὰ τῆς φρικταῖς σας τρέλλαις!
Πύρλας.

✽

V

Στὸν ἕδιον

Τῷ ἐστεμμένω ποιητῇ, τοῦπικλῆν Νικολέττω
Πρῶτος ὁ ἀναμάρτητος τὸν λίθον του βαλέτω!

Μακράκης.

✽

VI

'Ἀπ' τὴν χαρὰ σου ἔπρεπε νὰ κάνης καὶ μιὰ τούμπα
'Ἄφ' ἔχεις ἤδη ὑπὲρ σου κι' αὐτὸν τὸν ΚΟΡΔΟΡΟΥΜΠΙΑ!

Κορδορούμπας

ἀποστρ. ἀνθυπολόχαγος καὶ ποιητής.

✽

VII

Τι ποίημα ἐξ' αἰσίων! ὦ, τί χαρὰ Κυρίου!
'Ἐγεύθη καὶ ἐθαύμασε κι' ὁ

Πι Θεοδοσίου.

✽

VIII

Φῶς μου

Ἄστ' ἢ γειτονοπούλα σου, ὅλη δροσιὰ καὶ νάζι,
Εἶδα μ' ἀνέφραστη χαρὰ, σὲ ὅλα πῶς μου μοιάζει!

Τρελλοκατερίνα.

✽

IX

Ἀΐτησις

Τῷ βραβευθέντι ποιητῇ

Οἱ ἐξ' ἐκεῖνοι σίχοι σου μὲ τὴν πολλὴ γλυκάδα
'Ἐπίτριψε νὰ προστεθοῦν μέσα στήν 'Οργιάδα!

Γκίτης.

✽

X

'Ἐνθα ὁμιλεῖ ὁ Δε-Κάστρος

PENTE σωστὰ ἀγόρασες δεκάρια Ραμπαγάδες
PENTE δραχμαῖς ἐξώδευσες—ὦ, κρίμα στοὺς παράδες! —
Μὴ νόμισες ὁ Ραμπαγὰς πῶς τάχατες βραβεῖο δίνει
Τὴν ΜΑΡΤΥΡΑ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ;

Κόμης Δε-Κάστρος.

✽

XI

Στὸν βραβευθέντα ποιητὴν

Στὸ στάδιο τοῦ διάλειξες, ὦ ποιητὰ, προχώρει!
Θάχης βεβαλοῦς θαυμαστάς... ὅλο τὸ Ξηροχωρὶ!
'Αγαθόπουλος ὁ Ξηροχωρίτης.

✽

XII

'Ἐρ, μπαλέρ, κύρ ποιητῆ
'Ὅπου πῆρες τὰ πρωτεῖ',
Μέσ' σ' αὐτὸ τὸ περιβόλ'
Ποῦταν' ἀνθη γεμάτο ὄλ'
Μπήκα γιὰ νὰ δρέψω ἕνα ὁ φτωχὸς
Κι' ἐδιάλεξα τὸ δικό σ'!

'Ἐξαρχόπουλος

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν ὅλης αὐτῆς τῆς πρωτοτύπου ν τ ο υ ζ ῖ ν α ς
NELOUSKO ET RO—TOS

ΤΡΕΛΛΗΣ ΓΕΙΤΟΝΟΠΟΥΛΑΣ

'Ἐκλογὴ

('Ἐπιστολικὸν σκαλάθυρμα ἱεροδιακόνου).

Κύριε Χωλὲ Διάβολε.

'Ἐχων καὶ ἐγὼ τρελλὴν τινα γειτόνισαν εἰς τὸν πειρα-
ρασμὸν τῆς ὁποίας, μεθ' ὅλας μου τὰς συνετάς προσπαθείας,
ἠναγκάσθην τέλος νὰ ὑποκύψω, ἀπὸ καιροῦ συνέλαβον τὴν
ἰδέαν τοῦ νὰ τῆ γράψω εἰς στίχους τὸ αἰσθημά μου μὴ ἔχων
ὅμως τὸ χάρισμα τοῦ νὰ ἦμαι ποιητής, ἐβασανίσθην μέχρι
τοῦδε ἀδίκως καὶ οὐδὲν κατώρθωσα. Ὅθεν φαντάσθητε τὴν
χαρὰν ἣν μοι ἐνεποίησαν τὰ δύο προτελευταία φυλλάδια τοῦ
«Ραμπαγὰ» σας. Ἀφήσας εὐθύς τὸν Συναξαριστὴν μου κατὰ
μέρος, ἐπεδόθην ὀλοφύχως εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ποιημάτων
τῆς Τρελλῆς Γειτονοπούλας ὅπως εὐρὼν τὸ κατάλληλον με-
ταξὺ αὐτῶν, πέμψω ἀντίγραφόν του καὶ εἰς τὴν ἰδικήν μου.
'Ἀλλὰ τῆ ἀληθεία, κ. Χωλὲ Διάβολε, μέχρι οὐ εὐρὼ τὸ ἀρι-
στούργημά μου, περιέστην εἰς ἀληθῆ ἀμηχανίαν, ἀγνοῶν ποῖον
πρῶτον νὰ ἐκλέξω μεταξὺ τῶν ἄλλων θαυμαστῶν ἔργων
ἅτινα θὰ ἔμμενον εἰσέτι κεχυρμένα ἐν ταῖς καρδίαις τῶν ποιη-
τῶν αὐτῶν, ἀν δὲν ἤρχετο νὰ τὰ ἐξαγάγῃ ἐκεῖθεν ἢ Ἀμερι-
κανικὴ καὶ διαβολικὴ σας περὶ διαγωνίσματος ἰδέα. Πεισι-
σμένος ὅτι οὐδεὶς ἄλλος πλὴν ὑμῶν θὰ λάβῃ γνώσιν τῶν πε-
ριεγομένων τῆς παρουσίας μου (διότι εἶνε ἀνάρμοστος εἰς ἱερω-
μένος νὰ γράφῃ φιλικὰς ἐπιστολάς πρὸς τὸν Διάβολον καὶ
μάλιστα τὸν χωλὸν, ὁποῖος ἢ εὐγενία σας), σὰς ἀφηγοῦμαι
ἤδη κατόπιν τίνων κριτικῶν παρατηρήσεων προέβην εἰς τὴν
δριστικὴν μου ἐκλογὴν.

Καὶ ἐν πρώτοις, εἰς ἄκρον μὲ προσεῖλκυσε τὸ ποίημα τοῦ
ἀριθ. 67, τὸ ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ κ. Κεκορδομενοπούλου, ἐνθα
παρίσταται ἡ ἐρωμένη του ὁμοία πρὸς τὸ τριαντάφυλλον, τὸ δὲ
τριαντάφυλλον ὁμοῖον πρὸς αὐτὴν, παρομοίωσις ἣτις φαίνεται
γραφεῖσα ἐπίτηδες διὰ τὴν γειτόνισάν μου. Διαφωνῶ ὅμως
πρὸς τὸν ποιητὴν εἰς τὸ ὅτι ἢ μὲ τὰ βόδα ὁμοιότης τῆς
γειτονώσεως του ἐκεῖνον μὲν ἐμβάλλει εἰς χαρὰν ἐμὲ δὲ εἰς
φλόγωσιν καὶ λύπην, καὶ διὰ τοῦτο ἐζήτησα ἄλλο ποίημα
συμφωνότερον πρὸς τὸ εἶδος τοῦ αἰσθηματός μου.

τῶ κοινῶ τοὺς τρελλοὺς δημοσιεύων τὰ ὀνόματά των; Βεβαίως ὄχι, κατ' ἀρχὴν θὰ εἴπωμεν, οὕτω δὲ καὶ ἡμεῖς ὡσαύτως παρεδέχθητε μὲ τὴν παρατήρησιν ὅτι ἐδικαιολογήσατε τὴν παρατυπίαν σας ταύτην εὐφύως πᾶν λέγοντες ὅτι τοὺς πλείστους τῶν τρελλῶν βραβευσίμους νομίζετε, οὐχὶ ὁμῶς καὶ προσηκόντως, καθόσον ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ ἐπετρέπετο ὁμῖν νὰ παραβῆτε σεῖς αὐτοὶ τὸν νόμον ὃν ἐν τῇ προκηρῦξει τοῦ διαγωνίσματος ἰθεοπίσατε· ἐν τσοῦτῳ παραδεχόμενοι ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸ «ὁ σκοπὸς καθαγιάζει τὰ μέσα» δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ συγχωρῶμεν ὑμᾶς ἐπὶ τῇ ὡς ἄνω π ρ ω τ ο τ ὺ π ω ὄντως π α ρ α τ υ π ῖ α σας, καθόσον ἐλπίζομεν ὅτι διὰ τοῦ δημοσιευθέντος «'Α ν α τ ο μ ι κ ο ὺ τ ῆ ς τ ρ ἔ λ λ α ς π ῖ ν α κ ο ς» θὰ κατευνασθῆ ἐν πολλοῖς ὁ ὄργασμὸς καὶ ἡ τάσις πρὸς τὸ συνεχῶς λούεσθαι εἰς τὰ τῆς Κασταλλίας ὕδατα... ἐν καιρῷ χεიმῶνος τοῦλάχιστον.

Ἐν Πειραιεῖ, 18 Ἀπριλίου 1889.

Ὁ ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 23....

(*) Σημ. Ραμπαγᾶ. Τὸ ἐπιλοιοπον τῆς ἐπιστολῆς σας, εὐφύεστατον καὶ αὐτὸ ἄλλως τε, ἐπέψαμεν εἰς τὸν ἀ μ ἔ σ ω ς ἐ ν δ ι α φ ε ρ ὀ μ ε ν ο ν κοινὸν φίλον, ὅστις μετὰ δακρύων τὸ ἀνέγνωσε καὶ τὸ ἐκρέτησεν ὅπως τὸ ἔχη τιμαλφὲς ἐνθὺμιον τῆς φιλικῆς Μούσης σας. Δὲν πιστεύομεν καὶ ὑμεῖς νὰ ἔχητε τὴν σ κ λ η ρ ὀ τ η τ α νὰ δημοσιευθῆ καὶ αὐτὸ, ἀφοῦ ἄλλως τε ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος φίλος εἶναι προθυμότετος νὰ σᾶς δώσῃ προφορικῶς τὰς δ ε ο ὄ σ α ς ἐ ξ η γ ῆ σ ε ι ς !

ΕΙΣ ΤΗΝ ΞΑΝΘΗ ΜΟΥ

*Ἄδικως ὁ γλατρός, Ξανθῆ, μὲ τυραννεῖ
Καὶ σὰ χαμίτρα γλατρικὰ μοῦ διορίζει,
Γιατὶ τὸ ξεύρω πῶς τὸ στήθος μου πορεῖ
Ἀπὸ ἀρρώστια ποὺ γλατρός δὲν τὴν γνωρίζει!*

✽

*Μονάχα σὺ ποὺ ἔχεις τόση εὐμορφιά
Ἐὰν σκληρὰ δὲν εἶνε, φῶς μου, ἡ καρδιά σου
Νὰ μὲ γλατρέψῃς ἡμπορεῖς μὲ μὲ μὰ ματιὰ
Μ' ἔνα, γαλαρομμάτα μου, μειδιαιμά σου!*

Ni—C o s

Ο ΡΑΜΠΑΓΑΣ ΕΝ ΤΩ ΤΕΛΩΝΕΙΩ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὁ, ἐγράψαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, ὁ τελῶνης Πειραιῶς κ. Ῥεδιάδης, πρωτίστως ἐπέστησε τὴν προσοχὴν του εἰς τὸν κανονισμὸν τῆς ὀπηρεσίας τῶν τελωνοφυλάκων, ἡ ὁποία ἄμα κανονισθῆ καλῶς φέρει πάντοτε διὰ τὰ συμφέροντα τοῦ δημοσίου εὐάρεστα ἀποτελέσματα, καὶ ἀπόδειξιν ἔχομεν τὸ τελωνεῖον Πατρῶν ὅτε διετύθην αὐτὸ ὁ κ. Ῥεδιάδης, ὅπου συνελήφθησαν τόσα λαθρεμπόρια καὶ ἰδίως τὰ μεγάλα ἔκεινα εἰς τὰ ὅποια ἐνοχοποιουνο καὶ ἀστυνομικοὶ κλητῆρες.

Ἐρωτήσαμεν τελωνοφύλακά τινα πῶς γίνεται τώρα ἡ ὀπηρεσία.

Ἰδοὺ τί μᾶς εἶπε.
Μὲ τὸν τελῶνην αὐτὸν καίτοι πολὺ αὐστηρὸν, εἴμεθα εὐχαριστημένοι. Δὲν ὑπάρχουν πλέον εὐνοούμενοι τελωνοφύλακες, πάντες εἴμεθα ἴσοι. Ἐκᾶστη ὁμῶν ἡ ὀπηρεσία ἐκτιμᾶται. Τὰ μέσα καὶ τὰ μ π ι λ ι ε τ ᾶ κ ι α δὲν ἰσχύουν πλέον. Ἡ τοποθέτησίς μας εἰς τὰς διαφόρους θέσεις ἦτοι θυρωρῶν, ἐπι τῆ ς λ ἔ μ β ο υ τ ῶ ν σ ι τ η ρ ῶ ν, σταθμῶν, κλπ. γίνεται καθ' ἑβδομάδα, ὅλοι ἐναλλάξ ὀπηρετοῦμεν εἰς ὅλας τὰς θέσεις. Μᾶς ἐπιτηρεῖ δὲ ὁ κ. Τελῶνης, καὶ τὴν νόκτα ἀκόμη, περιερχόμενος ὅλους τοὺς σταθμούς. Νὰ καὶ τὴν μεγάλην Παρασκευὴν ἀκόμη τὴν νόκτα ἔκαμε μόνος ἐπιθεώρησιν τῶν σταθμῶν.

* *

Αὐτὰ μᾶς εἶπεν ὁ τελωνοφύλαξ. Ἐκαστος δὲ δύναται νὰ κρίνῃ ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ τοιοῦτου κανονισμοῦ τῆς ὀπηρεσίας τῶν τελωνοφυλάκων. Καθεκᾶστην ἀνακαλύπτονται λαθρεμπόρια, αἱ εἰσπράξεις τοῦ τελωνεῖου βαίνοσι καλῶς, αὐξανόμεναι, καὶ ἐν γένει αἱ καταχρήσεις ἔπαυσαν. Χαίρομεν διὰ τὴν μεταβολὴν ταύτην ἐν τῷ τελωνεῖῳ Πειραιῶς, διὰ τὸ ὅποσον πολλὰ ἐγράψαμεν ἄλλοτε. Εὐχόμεθα δὲ ἔνα τὸν κ. Ῥεδιάδην, μιμηθῶσι καὶ ἄλλοι συνάδελφοί του εἰς τὰ μεγάλα τελωνεῖα.

Ὁ «Ῥαμπαγᾶς» πάντοτε ἀνεξάρτητος καὶ εἰς οὐδεμίαν πολιτικὴν ἀνήκων συγχάρει σήμερον τὸν κ. Τρικούπην, διότι ἐναντίον τῶν ἀπαιτήσεων τῆς πολιτικῆς ἐτοποθέτησε τὸν κ. Ῥεδιάδην εἰς τὸ τελωνεῖον Πειραιῶς, καὶ ἐπέτυχε πληρότητα εἰς τὴν ἐκλογὴν του.

Τῷ ἐστεμμένῳ ποιητῇ

Ni-cos
*Γιὰ πῆς μου— ἄσ' τὰ χωρατὰ ! —
Δὲν ντεράπηκες νὰ κάρης τώρα
Τόσο κακὸ καὶ σ α μ α τ ᾶ
Γιὰ ν' ἀ πα γ ᾶ γ η ς . . μ ἲ ἂ θ ο ὄ ρ α !
N e l o u s k o*

ΠΟΥ ΖΩΜΕΝ

Μὰ ποῦ ζῶμεν ἐπὶ τέλους! Ποῦ ζῶμεν πρὸς Θεοῦ! Διὰ μιᾶς ψευδοῦς καὶ γελοίας κατηγορίας ἦν ἐδημοκρίτησαν ὑπαλληλίσκοι τινὲς ἐρρίφθη εἰς φυλακὰς ὅπου ρίπτονται διὰ τὰ χειρότερα κακουργήματα κατὰδικοὶ βαρῦπονοι τίς; Ὁ γραμματεὺς τῆς δημαρχίας κ. Ἀργυρόπουλος, ἐκεῖνος εἰς οὗ τὴν ἀκάματον δραστηριότητα καὶ εὐθύτητα τσοῦτα ὀφείλει ἢ λειτουργία τῆς δημοτικῆς μηχανῆς. Διὰ φυλάκισιν δεκατεσσάρων ἡμερῶν ἦτο ἀνάγκη νὰ ριφθῆ εἰς τὰς βρωμερὰς τρώγλας τοῦ Παλαιοῦ στρατῶνος ἄνθρωπος οἶος ὁ κ. Ἀργυρόπουλος καὶ ὡς ἂν ἦτο ὁ χειρίστος τῶν κακούργων, νὰ μὴ ἐπιτρέπωσιν αὐτῷ νὰ τὸν ἰδῶσιν οἱ φίλοι του, ἐνῶ καθ' ἑκάστην ἀποστέλλονται εἰς τὰς φυλακὰς διὰ μῆνας, ἄλλοι καὶ μένουσι ἐλεύθεροι; Ἐὰν δὲν ἐπέλθῃ θεραπεία, θὰ ἐπανέλθωμεν.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΠΟΙΗΤΑΣ ΤΗΣ ΤΡΕΛΛΗΣ ΓΕΙΤΟΝΟΠΟΤΑΑΣ

*Ἡ τρελλὴ Γειτονοπούλα σὰς ἐτρέλλανε, καθμένοι,
Καὶ ἡ ψ ὄ χ ω σ ι ς σας εἶνε ὅτι εἶσθ' ἀδικημένοι
Νὰ νομίζετε καὶ ὅλοι νὰ ζητᾶτε τὴ θ ο ὄ ρ α ·
Μὰ ἐγὼ, ἀγαπητοὶ μου, θὲ νὰ σᾶς τὸ εἰπω φόρα
ὅτι πρέπει τὸ βραβεῖο νὰ δοθῆ καὶ ἡ μυρτιά
Στὸν ἀγνωσθῆτη **Τάκη** ποὺ σᾶς ἀγαπᾶ φωτιά.
Λογγίας.*

U n m o t

*Ἐνα λογάκι σου μ' ἀρκεῖ
'Απ' τὸ γλυκὸ σου στόμα.
Τόσον καιρὸ σοῦ τὸ ζητῶ!
Θὰ μοῦ τ' ἀρτίσω' ἀκόμα;*

I r m a

Ἐνεκα πληθώρας ὕλης δὲν κατωρθώσαμεν νὰ καταχωρήσωμεν σήμερον ὅλας τὰς ἀποσταλείσας ἡμῖν κρίσεις ἐπὶ τοῦ βραβευθέντος ποιήματος, ἀφήσαντες αὐτὰς διὰ τὸ προσεχὲς φύλλον ὅπου θὰ δημοσιευθῆ καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ Κυρίου Νίκου Κοτσελοπούλου.